

תלמוד בבלי מסכת פסחים דף י עמוד ב

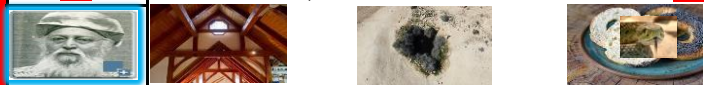
מקרה	המקרה יותר	לפי חכמים	רבן שמעון בן גמליאל
הניח במקום X ומצא ב-Y	ספציפי-אבד כלי בבית	הבית טמא כי אדם טמא נכנס ולקח	הבית טהור, כי השאילו ושכח, או שם במקום אחר ושכח.
שאלים- מי הזכיר פינות בבית?	אבד כלי בבית, הבית טמא, נימוק-נכנס טמא ולקח, אם הניח במקום X ומצא ב-Y.	הבית טמא, כי אדם טמא עשה זאת, לפי רבן שמעון בן גמליאל-הבית טהור, הנימוק: או שהשאילו ושכח, או שהוא העביר למקום אחר.	

הסבר ב'ג' דף י עמוד ב' מסכת פסחים גמרא- פרק ראשון -חמץ במקומות שונים, חמץ בפה של יצורים שונים

אומר	נכנס	יצא	נכנס	מצא	דין	נימוק
רבא	עכבר	עכבר	בעל הבית	פירורים יש לבדוק	עכבר לא מפורר	
רבא	תינוק	בעל הבית	פירורים אין צורך לבדוק	תינוק מפורר		
שואל	נכנס	עם	יצא	עם	אפשרות א'	אפשרות ב'
רבא	עכבר	לחם	עכבר	לחם	אותו עכבר?	עכבר אחר?
רבא	עכבר	לחם	עכבר	שחוו לחם	אין קשר ביניהם?	עכבר שחור חטף מהלבן?
רבא	עכבר	לחם	חולדה	לחם	אין קשר ביניהם?	חולדה חטפה מהעכבר?
רבא	עכבר	לחם	חולדה	לחם+עכבר	אין קשר ביניהם?	חולדה עם הלחם והעכבר?

שואל	חמץ	אפשרות א' אפשרות ב'	אפשרות א'	אפשרות ב'
רבא	בקורה	חייב להוריו לא חייב	לא הטריחו אותו	עלול ליפול ויאכל.
רבא	בבור	חייב להטילו לא חייב	החמץ לא יפול אליו	עלול לרדת לצורך ויאכל
רבא	בפה נחש	הבאת לחם לא חייב	בגופו חייבו אותו, לא בכספו.	גם בכספו.

הסבר ד'ה' דף י עמוד ב' מסכת פסחים משנה+גמרא- פרק ראשון-זמנים לבדיקת חמץ והמקור בתורה, וכן היבדלות מחמץ ומתבואה חדשה

חכם	זמן 1	זמן 2	זמן 3	זמן 4
רבי יהודה	ליל י"ד בוקר י"ד	ליל י"ד בוקר י"ד	זמן שריפת החמץ	זמן ניסן והלאה*
חכמים	ליל י"ד בוקר י"ד*	ימים ט"ו-כ"א ניסן*		
	*ק"ק אם לא בדק בזמן קודם			

רב חסדא	רבה בר רב הונא	שואלים	עונים
		מה הטעם של רבי יהודה?	רב חסדא ורבה בר רב הונא כנגד 3 פעמים של איסור: פסוק 1-לא יראה...חמץ... שאור, פסוק 2: שבעת... שאור לא ימצא... פסוק 3: אך... תשיבות שאור.

שואל רבי יוסף לפייה השון של רבי יהודה המי שלא ביקר ב-3 זמנים אלו - אם לא בדק עליו לבדוק, בבדיקה בחג: רבי יהודה - לא בודק, משמע שרק אם לא בדק בערב יבדוק בבוקר וכו'.

שואלים	ובי רבי יהודה	הסכמת חכמים	להוצאת הקמח
חושש שיאכלו מהחמץ, והרי חושש שיאכל רבי מאיר רבי יהודה	הסכמת חכמים להוצאת הקמח	רבי יוסף	רבי מאיר
הסוחרים היו מוציאים חדש מיד. לא. כן			

תוספות מסכת פסחים דף י עמוד ב

הניח בזוית זו ומצא בזוית אחרת פלוגתא דרבן שמעון בן גמליאל ורבנן - דלרבנן צריך בדיקה דחוששין שמא עכבר עשה ולא זהו שהניח ולית להו לרבנן הוא שאבד הוא שנמצא אלא כרשב"ג דאמר תיבדק כל השדה כולה אי נמי אתי אפי' כר' ומיירי כגון שאין יודע כמה ככרות הניח וצריך בדיקה שמא לא מצא כולם.

שאני אומר אדם טמא נכנס לשם - וא"ת דהכא ובפרק קמא דחולין (דף ט:): גבי צלוחית תלינן באדם טמא ובפרק קמא דנדה (דף ד.) גבי ככר הנתון על גבי הדף ומדף טמא מונח תחתיה תלינן באדם טהור ותיריך ר"ת דאמר בפ"ק דשבת (דף טו:): גזרו על ספק כלים הנמצאים ולא גזרו על ספק אוכלין הנמצאים אי נמי גבי ככר רגלים לדבר שטהור הסירו שלא יפול על המדף ויטמא.

מפני שדרכו של תינוק לפרר - ומיירי שיש פירורין כדי כל הככר ולכך אין צריך בדיקה ואפי' לרבן שמעון בן גמליאל דאמר תיבדק כל השדה כולה הכא רגלים לדבר יש שהפורים מן הככר שהרי מיד נכנס אחריו.

מי אמרין היינו הא דעל היינו הא דנפק - ואפילו לרשב"ג דאמר תיבדק כל השדה כולה הכא רגלים לדבר שהרי הוא עם הככר.

חלק ב'ג' במסכת פסחים דף י עמוד ב'

אמר רבא: עכבר נכנס וכבר בפיו, ונכנס אחריו ומצא פירורין - צריך בדיקה, מפני שאין דרכו של עכבר לפרר. ואמר רבא: תינוק נכנס וכבר בידו, ונכנס אחריו ומצא פירורין - אין צריך בדיקה, מפני שדרכו של תינוק לפרר. בעי רבא: עכבר נכנס וכבר בפיו, ועכבר יוצא וכבר בפיו מהו? מי אמרין: היינו הא דעל, והיינו הא דנפק. או דילמא: אחרניא הוא? אם תמצא לומר: היינו הא דעל והיינו הא דנפק, עכבר לבן נכנס וכבר בפיו, ועכבר שחור יוצא וכבר בפיו מהו? - הא דאיתא אחרניא הוא, או דילמא ארמיוי ארמיה מיניה? ואם תמצא לומר: עכברים לא שקלי מהדדי, עכבר נכנס וכבר בפיו, וחולדה יוצאה וכבר בפיה מהו? חולדה ודאי מעכבר שקלתיה, או דילמא: אחרניא הוא, דאם איתא דמעכבר שקלתיה - עכבר בפיה הוה משתכח, ואם תמצא לומר: אם איתא דמעכבר שקלתיה עכבר בפיה הוה משתכח - עכבר נכנס וכבר בפיו, וחולדה יוצאה וכבר ועכבר בפיו חולדה מהו? הכא ודאי איהו הוא, או דילמא: אם איתא דאיהו ניהו - כבר בפיו עכבר משתכח הוה בעי אשתכוחי. או דילמא: משום ביעתותא הוא נפל, ושקלתיה? - תיקו.

בעי רבא: ככר בשמי קורה צריך סולם להורידה או אין צריך? מי אמרין כולי האי לא אטרוהו רבנן כיון דלא נחית מנפשיה - לא אתי למיכלה, או דילמא: זימנין דנפל ואתי למיכלה. ואם תמצא לומר זימנין דנפל ואתי למיכלה - כבר בבור צריך סולם להעלותה או אין צריך? הכא ודאי דלא עבידא דסלקה מנפשיה, או דילמא: זימנין דנחית למעבד צורכיה, ואתי למיכליה. אם תמצא לומר זימנין דנחית לצורכיה ואתי למיכלה, כבר בפיו נחש צריך חבר להוציא או אין צריך? בגופיה אטרוהו רבנן, בממוניה לא אטרוהו רבנן, או דילמא לא שכנא? - תיקו.

חלק ד'ה' במסכת פסחים דף י עמוד ב'

משנה. רבי יהודה אומר: בודקין אור ארבעה עשר, ובארבעה עשר שחרית, ובשעת הביעור. וחכמים אומרים: לא בדק אור ארבעה עשר - יבדוק בארבעה עשר, לא בדק בארבעה עשר - יבדוק בתוך המועד, לא בדק בתוך המועד יבדוק לאחר המועד. ומה שמשירי יניחנו ביצנעא, כדי שלא יהא צריך בדיקה אחריו.

גמרא. מאי טעמא דרבי יהודה? רב חסדא ורבה בר רב הונא דאמרי תרוייהו: כנגד שלש השבתות שבתורה לא יראה לך חמץ ולא יראה לך שאר, שבעת ימים שאר לא ימצא בבתים, אך ביום הראשון תשיבותו שאר מבתיכם. מתיב רב יוסף: רבי יהודה אומר: כל שלא בדק בשלשה פרקים הללו - שוב אינו בודק. אלמא: במכאן ואילך הוא דפליגי! מר זוטרא מתיב הכי: מתיב רב יוסף: רבי יהודה אומר: כל שלא בדק באחד משלשה פרקים הללו - שוב אינו בודק. אלמא: בשוב אינו בודק הוא דפליגי! - אלא: רבי יהודה נמי אם לא בדק קאמר, והכא בהא קמפליגי, מר סבר: מקמי איסורא - אין, בתר איסורא - לא, גזירה דילמא אתי למיכל מיניה. ורבנן סברי: לא גזרינן. ומי גזר רבי יהודה דילמא אתי למיכל מיניה? והא תנן: משקרב העומר יוצאין ומוצאין שוקי ירושלים שהם מלאים קמח וקלי.

רש"י מסכת פסחים דף י עמוד ב

הבית טמא - כל כלי הבית טמאין, שאני אומר: אדם טמא נכנס לשם, ומשמש בכל כלי הבית זוית מאן דכר שמיא - פתח באבדו, וסיים בנמצא בזוית אחרת.

חסורי מיחסרה והכי קתני - שאני אומר: אדם טמא נכנס לשם ולקחו לאבוד, וגבי מצא בזוית אחרת - שמא אדם טמא הניחו שם, רבן שמעון כו', וגבי חמץ נמי, לרבנן חוששין שמא עכבר עשה, וכיון דחוששין לעכבר - יש לחוש נמי לא זהו אלא אחר, ולרבן שמעון תולין באדם עצמו שהוא עשה ושכח, ואין צריך בדיקה.

ונכנס אחריו ומצא פירורין צריך בדיקה - ואין תולין הככר בו, שאין דרכו של עכבר לפרר, ולא זהו ככר שהכניס העכבר.

אם תמצא לומר היינו הא דכו' - דאי פשטת ליה דחיישין דילמא אחרניא הואי - תו לא צריכנא למיבעי שחור ולבן, אבל אי פשטת ליה דלא חיישין - אכתי שחור ולבן מיבעיא לן. ארמוייה - השליכו ממנו ונטלו הוא, וחבירו בחגיגה (טו, ב): אי נקטיה ביד מאן מרמי ליה מן ידי?

לדידיה הוה שקיל ליה - את העכבר עצמו היה מביא.

כבר ועכבר בפיו חולדה - עכבר נכנס וכבר בפיו, וחולדה יוצאת כשנכנס בו לבדוק, ובפיה